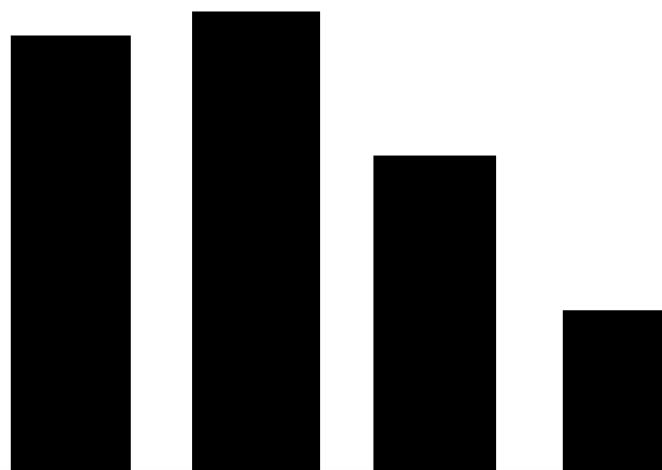

de Moeial

Participatiegraad >

**April / Mei
2010**

Studententijdschrift van de
Vrije Universiteit Brussel

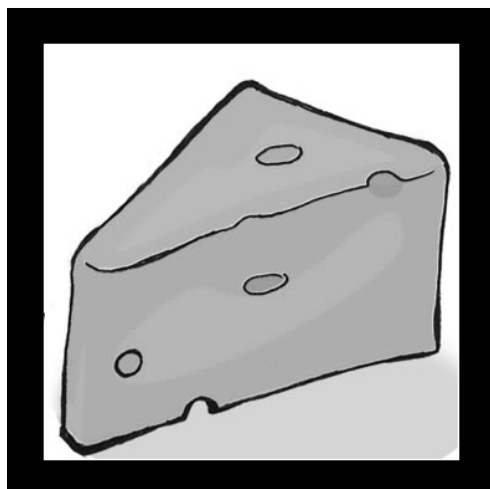
Afgiftekantoor
1050 Brussel 5

**Een appel te
schillen met de
studentenraad!**

april 2010: inhoud

"Pagina 12 ..."

"Pagina 16 ..."

"Pagina 19 ..."

3. **Edito!**
Een appeltje te schillen met de studentenraad
Hoofdredacteur
4. **Help! Het Vrij Onderzoek is zoek?**
Je ne m'intéresse pas au libre examen
Piet Van de Velde
6. **Kennethbos is boos!**
Terug voor meer
Kenneth Pontzele
7. **Een winters feit, III**
Fictie
Ruben Claesen
8. **Enkel Gezelle kan Brussel redden!**
Volkswijsheid hebben we immers allen in pacht
Nathaniël Bovin
9. **VVS-Congres**
Een verslag
Nathaniël Bovin
10. **Gemotiveerde motie van wantrouwen**
ten aanzien van de voorzitter van de studentenraad
12. **Een appeltje te schillen met de studentenraad II**
Vervolg edito
13. **If I could...**
The Stanford Chaparral
14. **Dartel dansen met verloren Brusselse pareltjes**
Schaarbeek in de kijker
Elke Willems
15. **Lady Gaga, telephone en het einde van de welvaartstaat**
Een video-analyse
Michael Van de Velde
16. **Studentenverenigingen, een kijkje over de grens**
Nederland!
Ruben Claesen
17. **POETRY!**
Etienne Corneel
18. **De Moeial doet aan sport**
Een bezoek aan de Healthcity
Jeroen Derkinderen
18. **Cafétip van de maand!**
Jeroen Derkinderen
19. **Colofon - Aankondigingen**
20. **Achterflap**

EDITO

Een appeltje te schillen met de studentenraad

DOOR PIET VAN DE VELDE - HOOFDREDACTEUR

Een sappig verhaal heeft meestal een ontluikend begin, een opbouwend en verduidelijkend middenstuk om te eindigen met een spetterende finale of een anti-climax. Zo ook het verhaal van deze studentenraad. Het verhaal begint vorig jaar bij de verkiezingen van de nieuwe voorzitter van de studentenraad van dit jaar. Er waren twee kandidaten met allebei een "plan". Iedereen was het er roerend over eens: zoals het eens was, dat gaat niet langer. Het was tijd voor verandering. Een intrede van transparantie en weg met al die onnodige discussies. De eerste kandidaat was Thomas Donnez, net voorzitter van het LSVV geweest en een jaar lang ervaring in de studentenraad. De tegenkandidaat was Maxièm Devos, die zich tot hier toe enkel had laten opmerken in onopmerkelijkheid. Toen er destijds in de vragenronde een vraag werd gesteld over de Vlaamse studentenkoepel, VVS, bleek dat Devos het had horen donderen in Keulen. Met andere woorden: Donnez had ervaring plus een plan, terwijl Devos enkel een gebrek aan ervaring en inzicht in de wereld van de studentenvertegenwoordiging in pacht had. Uiteindelijk werd Donnez verkozen als voorzitter van de studentenraad en nam Devos een rol op als vice-voorzitter Interne Zaken.

Nu, wat gebeurde er sindsdien? VVS werd verwaarloosd zodat de rol van de VUB beperkt werd, de belofte van transparantie maar met moeite omgezet – zelfs na de laatste studentenraadsvergadering is het nog niet officieel toegelaten om de volledige verslagen van de plenaire vergadering publiek te maken – , er werd een loopje genomen met de democratische gang van zaken aangezien het studentenraadsweekend (kostprijs boven de 1000 euro) nooit werd voorgelegd aan de plenaire vergadering. Daarbovenop werd er slechts weinig initiatief getoond met betrekking tot het mobiliseren en het activeren van de studentenpopulatie ...

U dacht dat het hierbij stopte? Neen, dit blijkt slechts een greep uit de klachten te zijn die een aantal leden van de studentenraad er toe aanzette om zich te verenigen en hun ongenoegen te uiten in een motie van wantrouwen tegenover de voorzitter van de Studentenraad. Een van die ondertekenaars, zoals u zelf kan lezen, was vice-voorzitter Maxièm Devos. Ja, ook hij had er genoeg van en vond dat het tijd was om een klaar en duidelijk signaal te zenden over de werking van de studentenraad. Hij was er zelfs zodanig van overtuigd dat hij zelfs zijn rol binnen het bestuur opgaf naar aanleiding van de ondertekening (nvdr. p. 12-13, Gemotiveerde motie van wantrouwen ten aanzien van de voorzitter van de Studentenraad).

Maar nu komt de opbouw! Onze oud vice-voorzitter, Maxièm Devos, veranderde weer van mening. Hij liep weer terug naar Thomas Donnez en trok samen met Liesbet van Gysegem zijn steun terug voor de motie. Ondertussen komen er nog zaken aan het licht met betrekking tot Thomas Donnez. VUB-MUN (nvdr. Waar o.a. Thomas Donnez in het bestuur zetelt) kreeg ter waarde van 25.000 EURO (1 miljoen oude BEF) een subsidie toegekend van het UVV (Unie van Vrijzinnige Verenigingen). Deze kregen ze om de kosten van de reis richting Taiwan zo laag mogelijk te

houden. Om zo'n subsidie van UVV te verkrijgen, moet je echter eerst de toestemming verkrijgen van een organisatiepartner van UVV. In het geval van de VUB is dit de studiekering Vrij Onderzoek. Deze organisatie staat dan borg voor de subsidie-aanvraag. Nu blijkt dat er helemaal geen toestemming is gevraagd bij Vrij Onderzoek, laat staan dat die verkregen is. Maar raar genoeg is VUB-MUN er toch in geslaagd om al dat geld te verkrijgen. Ergens is er dus iemand geweest die zich niet aan de regels van het spel heeft gehouden. Maar het verhaal van VUB-MUN stopt hier nog niet. Nee, het heeft natuurlijk zijn impact op de studentenraad. Zelfs op hun verkiezingen. De studentenraadsverkiezingen zijn onder andere voor deze Model UN'ers verzet, waardoor de opkomst voor de verkiezing van de plenaire studentenraad erg laag was.

Nu goed, het verhaal loopt verder. Thomas Donnez slaagde er zelfs nog in om de motie van wantrouwen van de agenda te verwijderen. Deze motie werd echter na de tussenkomst van vice-rector Studentenbeleid Casman teruggeplaatst op de agenda. Na een discussie van meer dan 1 uur bleek er bij de stemming nog voldoende vertrouwen in de voorzitter te zijn. Er waren 4 leden voor, 6 tegen en 1 onthouding. Verklaring hiervoor was dat voor de meeste studentenraadsleden de motie van wantrouwen enkel als signaal bedoeld was, maar zonder gevolgen voor de postjes van het bestuur moest blijven. Een spijtige evolutie.

Vervolg op pagina 12

"Een loodzware taak voor de volgende generatie"

Help! Het Vrij Onderzoek is zoek?

Je ne m'intéresse pas au libre examen

DOOR PIET VAN DE VELDE

Er is geen enkele universiteit in Vlaanderen waar er een term, zoals het begrip van Vrij Onderzoek, een dergelijk vat van emoties met zich meebrengt. Het zit zo diep ingebakken in de fundamenten van de universiteit dat het zich vertaalt buiten de grenzen van al wat studentikoos is. Elke academische opening, doop, plechtige aangelegenheid, en u verzint zelf er nog wel een paar, banen deze twee woorden zich een weg naar de voorgrond. Maar heeft het nog inhoud en bestaat het überhaupt nog aan onze instelling?

De eerste conclusie die iemand kan trekken is dat Vrij Onderzoek op verschillende manieren kan worden opgevat. De eerste interpretatie is eentje in de sensu stricto. Het Vrij Onderzoek als extensie van het gedachtegoed van Poincaré. Los van de dogma's, los van hartstocht, los van al en nog wat zodat uiteindelijk de vrije denker te werk kan gaan als in het onderzoek en als mens. De maatschappelijke relevantie van het Vrij Onderzoek moet bekeken worden in zijn historisch kader, namelijk dat van het begin van de 20ste eeuw. Maar is dergelijk wetenschappelijk positivisme in een postmoderne tijd niet een beetje uitgespeeld? De pretentie dat het vrij denken enkel gereserveerd zou zijn voor de VUB is een illusie die niet langer in stand kan worden gehouden. In een academische wereld, waar de nadruk wordt gelegd op wetenschappelijk onderzoek, zou het op zijn minst naïef zijn, moesten we denken dat enkel deze

universiteit een monopolie heeft op het vrij denken. Het zou ook niet stand houden door de opmars van de peer-reviews bij het wetenschappelijk onderzoek.

De tweede interpretatie is een ietwat

"De pretentie dat het vrij denken enkel gereserveerd zou zijn voor de VUB is een illusie die niet langer in stand kan worden gehouden."

cultureel verantwoorde vorm van Vrij Onderzoek die zijn opmars doet bij dopen en academische zittingen. Het Vrij Onderzoek is dan eerder een verwijzende knipoog naar het vrijzinnige. De inhoud van de vrijzinnige traditie, bij gebrek aan een beter woord, is breder dan deze van de vrij denker. Ze gaat hand in hand met folklore en vormt een basis voor het culturele erfgoed van de VUB. Er wordt hier echter niet gepretendeerd dat alle studentikoze activiteiten de bakermat van vrijzinnigheid zijn. Wél dat de traditie van het Vrij Onderzoek binnen het studentikoze aspect een aanzet geeft om zich te verenigen achter een vlag, alsook een voorzichtige duw in de richting van het sceptisch blijven.

De derde interpretatie ligt bij de studiekekring Vrij Onderzoek. Hier is het heel belangrijk om de evolutie van deze studiekekring te bestuderen. De deconstructie van de geschiedenis van

deze studiekekring geeft aan waar het Vrij Onderzoek zich momenteel bevindt. In het begin van haar bestaan heeft ze vooral een maatschappelijke rol proberen uit te oefenen. Het studentikoze was toen ook meer verweven met de studiekekring. Zo was bijvoorbeeld Algemeen Directeur

van het Institute for European Studies, Bart De Schutter, ook voorzitter van het BSG als van Vrij Onderzoek.

Uiteindelijk hebben beide elkaar meer losgelaten. Tot op het moment dat Vrij Onderzoek vooral bekend was vanwege haar sporadische kampvuren. Het gevolg is dat de studiekekring door het studentikoze met een scheef oog werd bekeken. Een commentaar die ook De Moeial krijgt omdat de financiële steun zagezegt buiten proporties haar wortels kent in het adagium onbekend maakt onbemind. Inhoudelijk werd de leemte door de jaren heen er ook niet kleiner op. Dit is geen verwijt aan het adres van de huidige leden van de studiekekring, maar het probleem situeert zich in het gebrek aan een draagvlak. Onder andere het idee –gelukkig dit jaar begraven– dat deze studiekekring een debatclub moet zijn is een perfect voorbeeld van de uitholling van haar maatschappelijke relevantie. Het debat is maar één aspect van de rol van de Studiekekring Vrij Onderzoek.

Nu we de drie interpretaties naast elkaar kunnen leggen, merken we dat de twee laatste interpretaties essentieel zijn voor deze instelling. Het verschaft een gemeenschappelijke basis voor iedereen verbonden aan de VUB zit alsook een maatschappelijk belang en dit alles in samenspel met een gezonde dosis van scepticisme. De verwevenheid tussen al wat studentikoos is en de studiekekring is en zal ook broodnodig zijn.

Er staan ook vraagstukken aan de deur te kloppen waar een dialoog tussen beide partijen een versterkt front kan vormen.

Het eerste voorbeeld dat zich op de voorgrond treedt, is het extreem rechtse NSV. De fascistische studentenbeweging met een Vlaams nationalistische inslag heeft zich dit academiejaar al op de andere Vlaamse universiteiten weten binnen te werken. Zo heeft LOKO in Leuven (de studentenraad, nvdr.) hen erkend. Of een studentenbeweging met een dergelijke ideologie aan onze universiteit een plaats kan opeisen is de vraag. Laten we niet vergeten dat bij de jaarlijkse St.-Verhaegenviering elk jaar hulde wordt gebracht aan de studenten die hun verzet tegen de nazi's met hun leven hebben moeten bekopen. Maar langs de andere kant heb je andere vragen die je ook moet beantwoorden. Is het bijvoorbeeld fout om de Vlaamse Leeuw te zingen tijdens een cantus? Dan kom je uiteindelijk tot de conclusie dat dit vraagstuk met voldoende nuance dient te worden aangepakt. Uiteindelijk zal er geen enkele fascistische ideologie een bestaansreden hebben naast de vrijheid van het denken, omdat de systematisch onderdrukking van deze vrijheid nu eenmaal kenmerkend is voor extreem rechts.

Een ander uitermate actueel voorbeeld is alles wat met moslims te maken heeft. Ook hier is nood aan een discussie. Het discours dat gevoerd wordt tegen het katholicisme moet dat enkel tegen hen? Of dient er hier consequent gehandeld worden en trekken we de lijn door naar andere religies? Een kruis te ver is dan ook een hoofddoek te ver. Of zijn we dan onverdraagzaam? Het antwoord kan gevonden worden in de vrijzinnig discours van al wat religieus/dogmatisch denken als inhoud heeft. De universiteit als potgrond voor een intellectueel discussie heeft geen plaats voor dogmatiek, maar voor mensen met een kritische reflex en waar je inhoudelijk kan vooruitgang maken.

De dialoog van en over het Vrij Onderzoek is dus des te meer – om een woord te gebruiken dat iedereen op de M wel kent- een *unique selling point* voor een universiteit. Minstens evenveel als de internationalisering van een universiteit. Het geeft een meerwaarde aan de generatie van morgen. Een meerwaarde die zich uit binnen een maatschappelijk

**Moi! Je ne m'intéresse pas
au LIBRE EXAMEN
Mes cours me suffisent!**

kader. Wat sinds jaar en dag in een universiteit behoort tot haar core-business. Een pleidooi voor een verder uitwerken van een grote basis voor het begrip van Vrij Onderzoek, is hier dus zeker en vast op zijn plaats. Het is

misschien een idealistische visie, maar zonder visie kan je nooit resultaten bereiken. Want zei er ooit geen rector: 'Niets doen is verdwijnen.'

***"De universiteit als potgrond voor
een intellectuele discussie heeft geen
plaats voor dogmatiek"***

**Vrij Onderzoek vergadert elke maandag om 8u,
Triomflaan 35**

Kennethbos is boos

Terug voor meer

DOOR KENNETH PONTZEELE

Ruim een jaar geleden wijdde ik enkele van mijn eerste columns aan ondermeer de rol van (afwezige) studentenparticipatie aan de VUB, en de potsierlijke studentenvertegenwoordiging door de studentenraad en de lachwekkende, ouderwets reactionaire invulling van het pauselijk ambt door een ex-hitlerjugendlid. Gelukkig heeft niemand het sindsdien nodig gevonden om iets te veranderen aan déze wantoestanden, of ondergetekende moest drie geheel nieuwe ergernissen vinden om zijn dagen te kleuren. Kennethbos is boos anno 2010: non, non, rien va changer.

Ten eerste, zoals sommigen van jullie misschien gemerkt hebben, zijn tijdens mijn schrijven de studentenraadverkiezingen in volle gang en net zoals vorig jaar is het een grote vraag of het quorum van 25 procent wel gehaald zal worden. Een cursieve "misschien" in de eerste zin van de paragraaf, want terwijl ik dit schrijf is het eveneens lentevakantie. Laat het nu net zijn dat voor de gemiddelde student de enige manier om te weten te komen dát er überhaupt verkiezingen zijn de webmail is. Ik wil natuurlijk niet te kort doen aan

de ongebreidelde motivatie van de gemiddelde VUB-student, maar mijn vub-e-mailverkeer is op dit moment niet mijn hoogste prioriteit. Gefluisterd wordt dat de reden van deze flater is dat de voorzitter van de studentenraad hierop aandrong "omdat hij in de periode daarvoor met VUBMUN in Taiwan zat". Als deze voorzitter niet hoogstpersoonlijk alle stemmen moet tellen gaat het mij te boven waarom dit in godsnaam een relevante reden zou zijn om een verkiezing uit te stellen. Niet dat de huidige studentenraad geen andere katten te geselen heeft. Zo leek het in het begin van dit academiejaar alsof ook de studentenraad het Obama-marketingteam aangeworven had. Hope & Change were comin', de Studentenraad werd transparant, aanwezig in het dagelijks leven, bekend bij iedereen tot de meest groene eerstejaarsstudent en noem maar op. Synchron met het Obama-fenomeen blijkt dit vandaag niets meer dan een ontgoocheling. De verslagen zijn nog steeds geheim voor het studentenpubliek, de gemiddelde eerstejaars weet nog steeds niet wat een studentenraad is, laat staan wat hij er in godsnaam aan zou moeten hebben, maar heeft (misschien dus) wel een mail gelezen waarin beloofd wordt dat persoon X hem zéér goed zal

vertegenwoordigen, wat onze brave eerstejaars zoals het nu zit dus onmogelijk kan controleren volgend jaar. Op die manier zijn de enigen die iets hebben aan de studentenraad de verkozenen zelf, het staat namelijk aardig op een CV, en de weekendjes weg mogen naar het schijnt iets kosten. De andere grote winnaars zijn natuurlijk de 'powers that be' te gebouw M, die natuurlijk niets liever hebben dan een passieve studentenraad zonder enige voeling bij de studenten, dat werkt allemaal wat vlotter, dat spreekt voor zich.

Tijd om het tweede sujet opnieuw aan de schandpaal te nagelen. Een jaar geleden had ik nooit kunnen dromen dat de "Heilige" Roomse Kerk me in zo een korte tijd met zoveel walging zou kunnen vullen. De laatste maanden zagen we ondermeer hoe een traditionalist, vooral bekend van ranzige opmerkingen over homoseksualiteit, aartsbisschop werd, waarna hij prompt mee het offensief in ging tegen de abortuswetgeving en dat het officiële standpunt van het vaticaan wel degelijk is dat pedofilie en homofilie min of meer hetzelfde zijn, met als enige verschil dat de katholieke kerk zich wél actief verzet tegen homosexualiteit.

Als we bovenstaande walgelijke homofobie nog kunnen weglachen als "mening" van een achterhaald bijgeloof en zijn leiders, kunnen we dat niet meer als het gaat om de institutionele kinderverkrachting die ze decennia lang heeft gedoogd en verstoep. Genoeg is genoeg. Tijd om de Katholieke Kerk te noemen wat ze is: een georganiseerd misdaadkartel, waarin kinderverkrachting een georganiseerd tijdsverdrif was, een faux pas, ten hoogste een reden om een priester nieuwe oorden te laten opzoeken. Een van de meest weerzinwekkende voorbeelden, *featuring* Ratzinger zelf: Lawrence C. Murphy, een Amerikaanse priester die tweehonderd (200! Tweehonderd!) kinderen molesteerde in een school voor de doven werd zelfs niet van zijn priesterschap beroofd. Verantwoordelijk hiervoor: de huidige heilige vader, arm slachtoffer van roddelcampagnes, toen in de rol van leider van wat vroeger gekend stond als "de inquisitie", besloot dat het universeel belang en imago van de kerk belangrijker was dan Murphy te verwijzen

naar een kerkelijke (!) rechtbank. Meneer Murphy stierf, na te zijn verhuisd naar ondermeer *een penitentiaire instelling voor kinderen*, als een gelukkig priester. Als Marc Dutroux een priester was had hij nog steeds een bloeiende carrière die hem van plaats tot plaats bracht. En over mr. Léonard, zo braaf het ongeboren leven verdedigend: sommige onverlaten zouden durven suggeren dat hij van mening is dat ongeboren leven heilig is en beschermd moet worden tot op het moment van de bevalling, waarna vijf jaar later datzelfde leven verkracht mag worden door een van zijn werknemers. Een mens zou bijna gaan hopen dat er

een hel was, zo worden sommigen toch ooit gestraft.

Als uitsmijter: de laatste groep die de bedenkelijke eer krijgt om vermeld te worden in mijn scheldproza verdienen een prijs voor lamlendigheid: de parlementairen die het boerkaverbod hebben goedgekeurd. Proficiat. "Slachtoffers van huiselijk geweld zullen vanaf nu een boete of celstraf krijgen als ze niet onmiddellijk stoppen met geslagen te worden door hun man". Dit lijkt mij na dit oh zo dappere boerkaverbod een logisch nieuw wetsvoorstel. Volgens ondermeer de Verlichte Liberalen is het

namelijk een evidentie om arme slachtoffers van onderdrukking en vrouwenhaat te straffen tot ze godverdomme stoppen met onderdrukt te zijn. Als voornamelijk rijke blanke mannen weten zij natuurlijk het best hoe we een enorm marginaal fenomeen bij een van de meest kansloze groepen in onze maatschappij het beste bestrijden. Door er een crimineel feit van te maken natuurlijk. Deze vrouwen, onderdrukt als ze zijn door hun patriarchale overheersers, moeten nu thuis gewoon uitleggen dat hun boerka vanaf nu verboden is, de ketenen afwerpen en carrière maken. Zei hier iemand "leeg gebaar"?

Een winters feit, III

Fictie

DOOR RUBEN CLAESEN

Die dag had het er even op geleken dat de vroegste kiem van de lente ter aarde was neergedaald. Maar nog voor het middagmaal hadden grijze wolken zich weer samengetrokken boven het kasteel van Hertog Hendrik. Of wat had u soms gedacht? Dat de goden of Moeder Natuur de laatste loden loodjes van Hertog Hendrik zouden verlichten? Hertog Hendrik – ja, zelfs hij – rook de tristesse zoals die via het open raam naar binnen gleed. De tristesse van aankomende regen of sneeuw of andere rotzooi die de Duivel altijd op zijn kop liet vallen. De tristesse van Alfred Van Thielen en zijn Achttien Anarchisten, die het Brussels kwartier nog steeds in een wurggreep hielden. In bepaalde dorpen was de leefbaarheid gewoonweg zoek. En wie ernaar op zoek ging en daar openlijk voor uit kwam, werd conform de wetten van de onleefbaarheid het zwijgen opgelegd, en dat met messen, stropen, spaden of andere stompe dan wel scherpe voorwerpen, naargelang de intensiteit van het zoeken.

“Hertog Hendrik?” De hertog stond zwijgend voor zijn raam, uitgepraat als hij was, te kijken naar zijn binnenkoer. Om zeker te zijn dat hij niet stoorde, klopte de eerste dienstbode nog even op de zware eiken deur, wat een vervelend geluid en pijnlijke knokkels opleverde. Zichtbaar geërgerd draaide de hertog zich om. “Hmm?” Zwarte frons, ogen met ambetante blik die liever aanspoort tot ophoepelen dan een vriendelijk verzoek inhoudt om ter zake te komen. “Ik vertrek zo meteen naar het dorpsplein, Heer Hertog. De wekelijkse nieuwsflash, wel, ik kom voor uw goedkeuring...” Schuddebollend kwam Hertog Hendrik dichterbij de jonge bode. “Beste kerel, als gij zo meteen dat dorpsplein betreedt, begint ge best met het onderwerp van een zin, in plaats van dat halfslachtig gehakkel. Uw eerste nieuwsflash is belangrijk voor heel uw carrière.”

De bode was pas twee weken in dienst, nadat de vorige op zijn jubileumnieuwsflash - het was zijn Zilveren Flash godbetert! - met primitieve boog en pijl werd aangevallen. Die laatste werd hem fataal, ergens ter hoogte van het hart. Eerst dacht weldenkend Brussel dat gekke Freddy daarachter zat,

maar noch Van Thielen noch zijn Achttien Anarchisten eisten de aanslag op. Later bleek dan dat het de zilversmid was, die wraak had genomen omdat zijn vrouw al eens een kannetje bier achterover pleegde te slaan met de onfortuinlijke bode in de herberg en het dan meestal ook niet bij alcoholconsumptie alleen bleef. En dat terwijl de smid zijn ijzer aan het smeden was, waarschijnlijk in hete toestand. Hertog Hendrik had dat maar toevallig vernomen, via Pieter “The Butcher” Kramer, die op dat tijdstip meestal bezig is aan zijn emmertje bier.

“Ik heb maar een nieuwsfeit”, aldus de bode, “en dat is dat op voorspraak van uw vertrouwensman Ederik Schuppen postkoetsen van of groter dan het type C8 niet meer voorbij mogen steken, tenzij ze vaste klant zijn bij zijn broer, beenhouwer Bobbejanus. Een klantenkaart zal bij betwisting de doorslag geven in het voordeel van de postkoetskoetsier.” Diep ademhalend probeerde Hertog Hendrik na te denken over hoe hij het zou brengen. Na zes keer diep in- en exhaleeren, stak hij van wal: “Denk jij nu werkelijk dat het dat rapaille op het dorpsplein ook maar een moer kan schelen wat die zwetser van een Schuppen te vertellen heeft over postkoetsen en beenhouwers met de naam Bobbejanus? Ik geef ze gelijk dat ze je voorganger van zijn sokkel hebben geprikt. Ze hadden hem daarna verdorie achter een postkoets van minstens type C8 moeten hangen, en hem post mortem nog eens goed uitlachen door constant links te blijven rijden, alvorens hem bij beenhouwer Bobbejanus achter te laten met de melding dat hij een lading slachtafval verloren was. En maak nu dat je weg komt, zielig stuk verdriet, en ga de keukenmeid helpen. Die heeft toch twee linkerpoten.” Daaropvolgend draaide Hertog Hendrik zich om, liep naar het raam en ging verder met zwijgen.

Enkel Gezelle kan Brussel redden!

Volkswijsheid hebben we immers allen in pacht.

DOOR NATHANIEL BOVIN

Het geweld flakkerde de voorbije weken terug op in Brussel. Juweliers schoten overvallers van hun vespa, overvallers schoten juweliers onder hun toonbank. In Sint-Gillis ontstond er een spontane volksofstand nadat de politie een overvaller een portie lood had geserveerd. Kortom, om het met de woorden van Guy Tegenbos te zeggen: Brussel ontspoord! (DS 14/04) Maar waarom? Het gebrek aan integratie en scholing wordt voorgehouden als het eindpunt van de analyse. Waren die jongeren nu maar door een lieve Vlaamse non opgevoed in Erps-Kwerps, dan zou er geen vuiltje aan de lucht zijn geweest. Hun kansarmoede ligt niet structureel in de economie besloten, maar is enkel en alleen de fout van een falend integratiebeleid en een

***"Als onze minister één deugd heeft,
dan is het wel rechtlijnigheid!"***

gebrek aan aandacht voor hun intellectuele ontwikkeling. Hadden ze maar wat meer Guido Gezelle naar binnen gepompt gekregen! *O kringelende winkelende Juwelierszaak!* Verder weet Tegenbos ook dat de problemen in de Vlaamse rand niet zozeer het gevolg zijn van een stadsvlucht door de gegoede Franstalige bevolking. Neen, het is de peiler van onze economie, de middenklasse die zich onveilig voelt in 'de stad'. Niet enkel de bourgeoisie zet het op een lopen, ook le petit-bourgeoisie blijft niet achter. Gefeliciteerd, nog even en BHV ligt aan de voeten van onze proletarische medemens. Als die tenminste niet bezig is om over de E-19 te scheuren met enkele zwaailichten in touw. Al goed dat Picqué de oplossing kent. Zo liet hij noteren: *"Il faut plus de policiers à Bruxelles"* ! (Le Soir, 13/04) Meer blauw op straat, een gebrek aan structureel denken kunnen we meneer de minister-president niet verwijten.

Goed, naast repressie is er natuurlijk nog de scholing, en vreemd genoeg is Vlaanderen niet bereid of capabel om zelfs dat

ene probleem aan te pakken. Nog voor Brussel echt ontspoorde wist Pascal Smet al te melden dat Brussel geen cent extra zou krijgen voor meer scholen. Dat is immers een prioriteit van de Franstalige gemeenschap, waarom zouden wij moeten opdraaien voor dat Franstalig grut? U denkt toch niet dat die 235.000 pendelende Vlamingen die in Brussel hun boterham verdienen een maatschappelijke verantwoordelijkheid hebben tegenover het gewest? À propos, Smets uitspraken over Franstalig Brussel staan wel in schril contrast met de openingszinnen van zijn beleidsnota uit oktober 2009: *"In Brussel maken we samen toekomst. Dat kan alleen als Vlaanderen zich betrokken voelt bij de uitdagingen waar Brussel voor staat..."* Even verder stond ook nog te lezen dat *"Brussel niet beschouwd (kan) worden als een stad van Franstaligen"*. We waren dan ook verbaasd wanneer we op 24 maart in de Morgen konden lezen dat Pascal Smet Brussel typeerde als *"... een Franstalige stad"*. Voor hem betekent dit gelukkig geen afbouw van engagement, in de woorden van de minister: *"Je kan het licht van de zon ontkennen, maar daarmee los je geen problemen op"*. Als onze minister één deugd heeft, is het wel rechtlijnigheid!

Quo Vadis Vlaanderen?

Pascal Smets beleidsnota beloofde verder om *"... inspanningen (te) leveren om Brussel uit te bouwen en te promoten als studentenstad"*. Tot nu toe kunnen we enkel constateren dat dit zich beperkt heeft tot een *njet* naar nieuwe scholen voor de lagere leeftijdscategorieën, en een *njet* op budgettair vlak voor het hoger onderwijs (waar de VUB om en bij de 2 miljoen mag inleveren op het sociaal front). De VUB is dan misschien wel aan een charme-offensief begonnen, zo lang berichten over geweld en structurele tekorten in de media de teneur over Brussel bepalen, moeten we niet al te veel verwachten van Vlaanderen. Wie weet, misschien blijkt internationalisering inderdaad de ultieme reddingsboei. Al is het dan wel spijtig dat we in 2008 onze erkenning als buitenlandse universiteit in de VS verloren. Dan maar hopen dat we een kleine *brain-drain* uit de derde wereld kunnen bewerkstelligen? Of misschien uit Griekenland of Ierland, naar verluid is emigratie daar ook terug van weggeweest.

VVS-Congres

Een verslag

DOOR NATHANIËL BOVIN

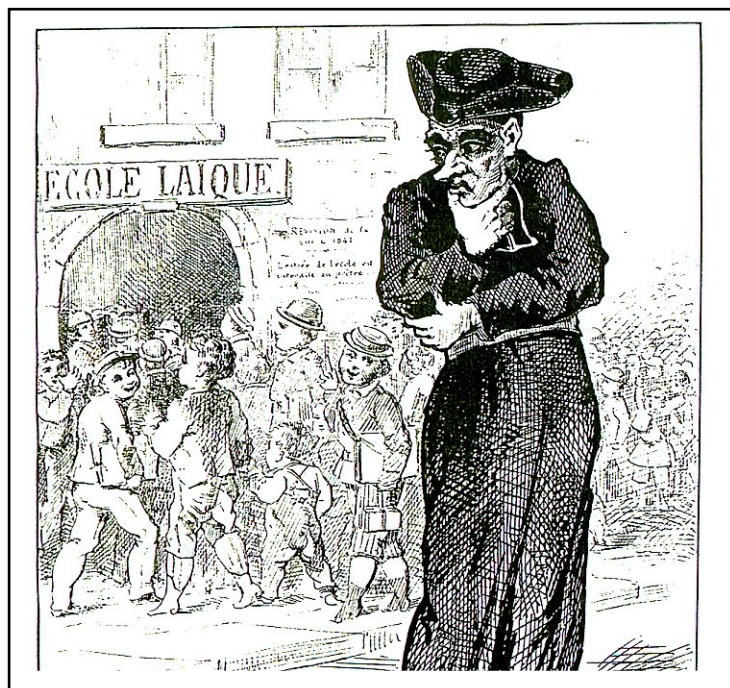
Het VVS-congres is weer achter de rug. Het congres wordt door VVS zelf gekwalificeerd als “de belangrijkste vergadering van de vereniging”. Het dient dan ook om “één of meerdere grote actuele thema’s” te behandelen om zo de langetermijnstrategie te bepalen en standpunten te kunnen innemen binnen het Vlaamse onderwijslandschap.

Het congres, dat plaatsvond op 30 maart 2010, bleek weer een evenement om in de annalen van de VUB op te nemen. Ondanks vurig heen-en-weer gemail en een laatste oproep van de VVS-verantwoordelijke Kasper Ossenblok om met zijn allen even op de barricades te klimmen, bleek de VUB schromelijk ondervetegenwoordigd te zijn op die bewuste dinsdagochtend in het Vlaams parlement – hoewel dat nog altijd beter was dan de volledige afwezigheid op de Algemene Vergadering. De vier VUB-afgevaardigden die zich dan in de voormiddag vertoonden, kregen elk een stem toebedeeld, wat spijtig genoeg niet kon verhinderen dat er nog altijd twee stemmen stof lagen te verzamelen. Het bleek echter ‘instellingsoverschrijdend’ te zijn, daar de Hogeschool Gent bijvoorbeeld slechts twee van zijn vijftien stemmen kon verzilveren. Zelfs de KUL en Gent waren niet voltallig aanwezig, al waren ze toch significant in de meerderheid.

Er volgde een lange voormiddag van debatteren en parlementje spelen – in de woorden van VRT-journalist Indra Dewitte: “Jullie spelen niet gewoon Parlement, het gaat er hier daadwerkelijk aan toe als een levensecht Parlement”. Waar we haar moeten bijvallen, als we denken aan wat Dirk van Mechelen ons wist te melden – “De parlementairen mogen zich wel eens bezinnen over de kwaliteit van de vragen. Sommige vragen zijn weinig relevant en uit beleefdheid zorg je voor enkele zinnen uitleg, ook al zou je je kunnen beperken tot een kort ja of nee.” (DS 17/04).

Na enkele uren debat kwam er dan uiteindelijk toch een tekst naar voren die goedgekeurd zou kunnen worden. Op basis van deze tekst worden voor het volgende jaar de krijtlijnen uitgetekend voor de stellingen die VVS zal innemen ten opzichte van de evoluerende structuur van het hoger onderwijs. Hierbij wordt ook specifiek aandacht gevraagd voor de academisering van het hoger onderwijs. Een proces waar immers binnen het Vlaamse onderwijslandschap nog altijd geen volledige consensus over bestaat. Zelfs op de VUB is men er nog niet helemaal uit, als u zich de academische openingsspeech van rector De Knop nog herinnert – waarin de visie voor de verdere samenwerking met de Erasmus-hogeschool werd omschreven als één die kon variëren van het doorzetten van de beperkte samenwerking die momenteel bestaat, tot een volledige integratie van de twee structuren.

Het goedkeuren van de tekst ging echter ook niet van een leien dakje. Na een initiële ceremoniële onthouding van Gent en Leuven kwam hij dan toch door de stemming, zodat de hele vertoning gelukkig niet op een complete farce uitliep. Al mag gezegd worden dat de uiteindelijke tekst bij het ter perse gaan

van dit nummer, bijna 3 weken later, nog altijd niet verspreid was.

De dag had echter nog wat meer verrassingen in petto, daar de namiddag was voorbehouden voor wat men 'structuurdag' had genoemd, waarbij men over de toekomst van zowel het Hoger als het Kunstonderwijs zou debatteren. De eerder genoemde ondervetegenwoordiging van de VUB bleek zich niet tot de Studentenraad te beperken. De VUB-administratie bleek volledig afwezig te zijn. Vond men het niet belangrijk genoeg om iemand naar deze debatten te sturen of waren ze gewoon niet uitgenodigd? Het resultaat was alleszins dat de Brusselse associatie niet al te sterk met een eigen standpunt naar buiten kon treden, een dappere poging van Bert Beyens (EHB) ten spijt. Dit kwam niet al te goed over, daar zowel UGent, UA Antwerpen als de KUL hun associatievoorzitter op de planken hadden weten te werken, al liet ook Luc Vandebossche voor de UGent uiteindelijk verstek gaan. Zijn positie werd echter naar behoren ingevuld door Geert Cleuren, zodat Gent de studenten wist te vertegenwoordigen op het podium. Zelfs uit Limburg was de UHasselt komen opdagen in de vorm van Willy Claes, en dat met een waar Limburg-gevoel. Het bleek dubbel spijtig toen Oosterlinck (KUL), in tandem met Willy Claes, de deugden van de nieuwe structuur en het nieuwe financieringsmodel ging verkondigen. U heeft het gehoord, de K in KUL staat niet meer voor Katholiek maar voor Kwaliteit. Wat meteen verklaart waarom de EHSAL, VLEKO, KUB, en ONIM onder andere hun associatiepartner moesten gaan zoeken in het hinterland, ook wel bekend als Brussel-Oost.

Als men de VUB een Calimero-tactiek verwijt met betrekking tot zijn positionering in het hoger onderwijs, wordt een dergelijke kritiek niet echt ontkracht door niet afwezig te blijven op zulke evenementen. Zeker als die in Brussel plaatsvinden. De afstand van onze campus tot aan Kunst-Wet kan men via metro, bus of tram afleggen, of is de VUB zo ver van de wereld verwijderd?

Gemotiveerde motie van wantrouwen ten aanzien van de voorzitter van de Studentenraad

Brussel, 02/04/2010

Geachte vicerector,

Beste Thomas Donnez,

Wij sturen u deze brief om ons ongenoegen te uiten over de werking van de studentenraad dit academiejaar. Als gevolg hiervan willen wij de voorzitter, Thomas Donnez, vragen afstand te doen van zijn mandaat als voorzitter. Indien hij dit niet spontaan doet, willen wij met deze brief een gemotiveerde motie van wantrouwen indienen tegen de huidige voorzitter, zoals wordt beschreven in artikel 6 van het Huishoudelijk reglement voor de studentenraad van de Vrije Universiteit Brussel. Wij vragen deze motie van wantrouwen te behandelen op de volgende studentenraad, 19 april 2010.

Motivatie:

De studentenraadsverkiezingen van 2009 waren een dieptepunt voor de studentenvertegenwoordiging aan de Vrije Universiteit Brussel. De zeer lage opkomst en het niet behalen van het quorum voor meerdere posities maakte ons duidelijk dat de VUB-student onze studentenraad niet steunt. Een gebrek aan transparantie en kenbaarheid leken hiervan de grootste oorzaken. Echter, niet enkel de externe communicatie leek onvoldoende: er werd erkend dat ook ten aanzien van de interne werking veel verbeteringen nodig waren. Het was daarom logisch dat het nieuwe bestuur, met de voorzitter op kop, beloofde veel werk te maken van broodnodige veranderingen ten aanzien van de werking van de VUB-studentenraad. Dit is dan ook de reden waarom een meerderheid van de raadsleden het ambitieuze beleidsplan van Thomas Donnez steunde.

Wij hebben tot onze spijt moeten vaststellen dat de grote beloftes, neergeschreven in het beleidsvoorstel van Thomas Donnez en zichtbaar tijdens de plenaire vergaderingen van de studentenraad, niet werden nagekomen. Hier volgt een niet exhaustieve opsomming van niet of te beperkt uitgevoerde beloften:

- Enthousiasmeren van nieuwe mensen om de werking van de studentenraad de volgende jaren te garanderen. (Beleidsplan Thomas Donnez)
- Forum voor discussie na de plenaire vergadering verder uitbouwen (Beleidsplan Thomas Donnez)
- Organisatie van informele vergaderingen. Hierdoor zou de studentenraad om de twee weken bijeen komen, wat de groepsdynamiek ten goede komt. (Beleidsplan Thomas Donnez)
- Het bestuur moet iedereen op de hoogte houden. (Beleidsplan Thomas Donnez)
- Andere activiteiten om interne werking te bevorderen. (Beleidsplan Thomas Donnez)
- Verbeteringen met betrekking tot communicatie. (Beleidsplan Thomas Donnez)
- Interne communicatie: mensen motiveren om naar de AV te komen via mail, telefoon en/of sms.
- Uitbouw van een website, met kalender en contactformulier, voor interne en externe communicatie is essentieel. Deze website moet regelmatig onderhouden worden, desnoods door iemand van buiten de studentenraad.
- Verhogen van de zichtbaarheid van de studentenraad op de campus en in het leven van de student. (Beleidsplan Thomas Donnez)
- Uitgebreide campagne voor het werven van nieuwe leden en het indienen van kandidaturen. (Beleidsplan Thomas Donnez)
- Studentenraad in het begin van het jaar voorstellen d.m.v. een mail naar de gehele studentenpopulatie. (Beleidsplan Thomas Donnez)
- Plan om evenementen te organiseren in het tweede semester (SR 28/09/09)

- Gebruik maken van het scherm van het esplanade project ten dienste van de studentenraad. (SR 28/09/09)
- Organisatie van een studentenraadevenement, waarvoor de nodige organisatiegroep wordt opgericht. (SR 19/10/09)
- Bibliotheekfonds voor VUB-studenten. (SR 16/11/09)
- Activiteiten organiseren op campus Jette. (Motivatie kandidatuur, SR 29/06/09)
- Campagne voor de verkiezingen moet reeds voor de aanvang van de verkiezingen starten. Ze moet vroeger beginnen, breder zijn en directer naar de student toe gebeuren. Dit kan bijvoorbeeld door het afleggen van aulabezoeken. (Beleidsplan Thomas Donnez)

We moeten focussen op de probleemfaculteiten. (SR 22/02/10)

Wij beseffen dat de gebrekkige uitvoering van deze beloften niet enkel de te wijten is aan de inzet van Thomas Donnez. We zijn er echter van overtuigd dat hij, als voorzitter en leider van de ploeg, de verantwoordelijkheid draagt van het falen van de studentenraadwerking. De voorzitter heeft de taak om aan de kar te trekken, om bij te sturen waar nodig en om de leden van zijn organisatie te motiveren. Dit is het afgelopen jaar niet gelukt.

Hiernaast stoot het ons tegen de borst dat er slechts een zeer gebrekkige transparantie is inzake financiële uitgaven. Dit laat een lacune op het gebied van participatie en inspraak omtrent financiën.

Verder valt het ons op dat de voorzitter geen aanspreekpunt vormt voor mensen buiten de studentenraad. Dit geldt zowel ten aanzien van andere organisaties (Vlaamse Vereniging van Studenten, Vrij Onderzoek, ...) als voor VUB-studenten.

Deze motie van wantrouwen wordt vrij laat in het academiejaar ingediend. Wij hebben de voorzitter lang de kans gegeven om werk te maken van een verbeterde werking van de studentenraad. Wij zien het nu als onze plicht om een duidelijk signaal te geven naar onze opvolgers, de studentenvertegenwoordigers van volgend jaar, en in het bijzonder aan hun voorzitter, om werk te maken van een vernieuwde, levendige en transparante studentenraad.

Daarom dienen wij een gemotiveerde motie van wantrouwen in ten aanzien van Thomas Donnez, voorzitter van de VUB-studentenraad 2009 – 2010.

Hoogachtend,

~~KASPER OSSENBLOK~~

~~OSSENBLOK~~

Glenn Moelensbot

~~Kopbarthoos~~

esbet Van Gysegem

~~Van Gysegem~~

~~Nicklaan Boven~~

Maxim Deun

~~M. Deun~~

~~ISCHA LAMBRECHTS~~

Een appeltje te schillen met de studentenraad

II

VERVOLG EDITO

Maar was deze evolutie iets nieuws? Het is zelfs schandelijk om het een evolutie te noemen. Het is zelfs een nastreven van het status-quo. Heeft de studentenraad hiermee niet weer eens bewezen een weinig transparant en log apparaat te zijn? Zelfs na een derde discussie over het beruchte artikel 39 van de studentenraad, werd de uiteindelijke goedkeuring weer verdaagd naar de volgende zitting. Het desbetreffende artikel gaat over de openbaarheid van de verslagen van de studentenraad (nvdr. Artikel 39 beknót de mate waarin de officiële verslagen en de persoonlijke standpunten van SR-vertegenwoordigers openbaar gemaakt kunnen worden). Er is nu wel een haast een concensus bereikt, dankzij het niet officieel op de agenda geplaatste voorstel van de heer N. Bovin. Helaas bleek de consensus wel niet over alle leden te gaan. Het pretduiveltje van weleer was weer Maxiém Devos. Hij was het oneens met het voorstel en liet dit ook duidelijk blijken.

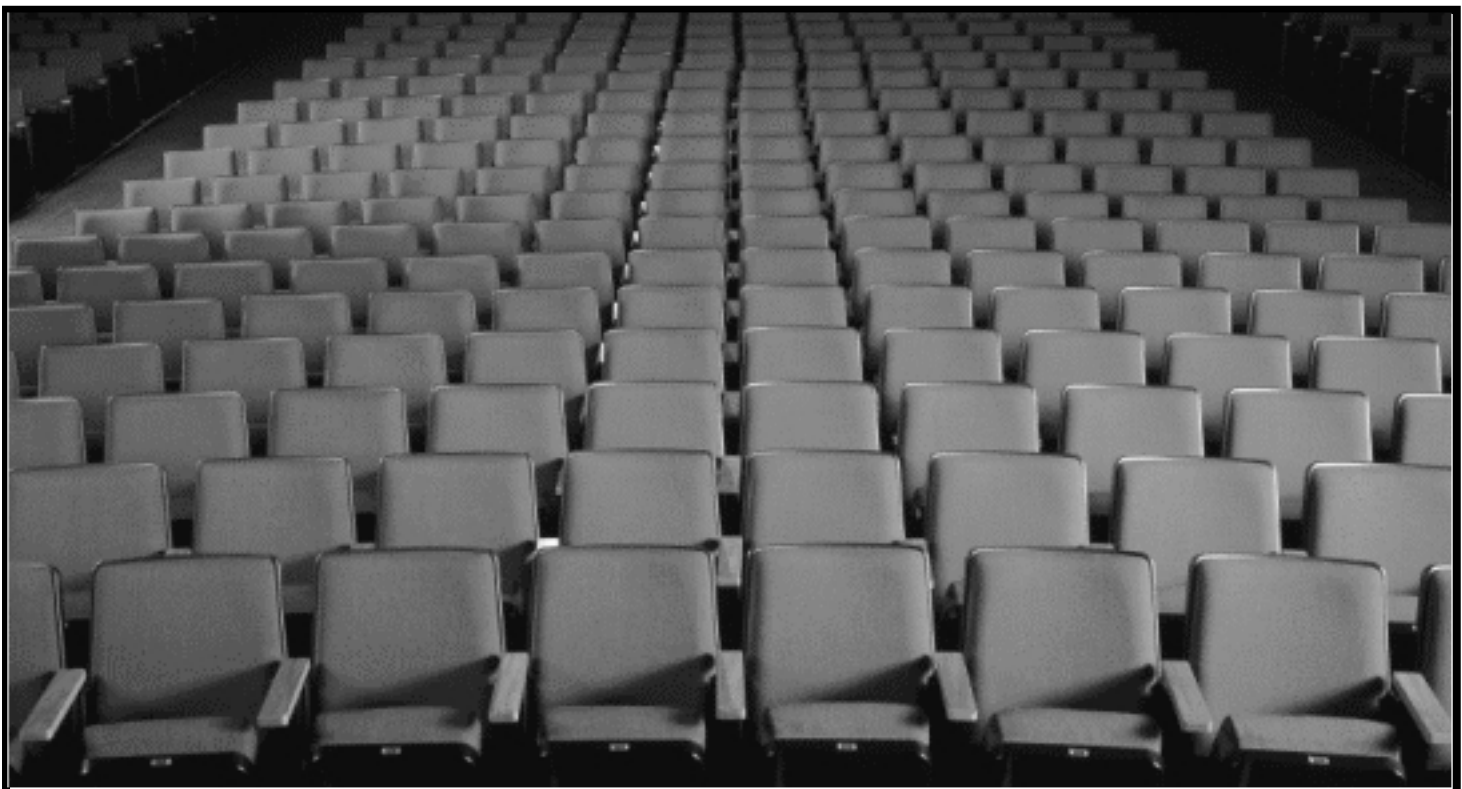
Maar daar bleef het niet bij. Hij viel vervolgens ook nog uw teerbemide blad aan. Hij vond namelijk dat drugsartikels

niet passen in De Moeial. Dit soort artikels zouden aanzetten tot druggebruik. Nu neem ik aan dat de meningen over druggebruik verdeeld zijn, maar subsidie intrekken naar aanleiding van dergelijke artikels, zou de vrijheid van de pers beknóten. Drugs worden genomen aan de VUB. Het zou naïef zijn om het omgekeerde te denken. Het artikel gaat over druggebruik en heeft niet de intentie om iedereen daar massaal toe aan te zetten. Het gaat hier in de hoofdzak over “weet wat je gebruikt”. Om hiervoor de vrijheid van de pers op het spel te zetten, lijkt me ongegrond. Het zou zelfs erg zijn moest de vrijheid die gebetonneerd is in onze statuten, volledig over te laten aan de goodwill van enkele studentenraadsleden. Is het tegenargument misschien dat de studentenraad controle over De Moeial moet kunnen uitoefenen omdat die “democratisch” is verkozen? Dan verwijfs ik graag naar de geschiedenis waar bepaalde leiders ook democratisch verkozen werden om dan zo snel mogelijk de media te gaan overheersen.

Zo’n gebrek aan transparantie en vrijheid kan zelfs serieuzer vormen aannemen, in die zin dat mensen hun carrière op een dubieuze manier vernield zien worden. Ik

haal hier het recente voorbeeld aan van professor Cogen, docent Internationaal Recht aan de UGent, die nu, na slechte evaluaties, geen les meer mag geven aan de bachelorstudenten. Door een gebrek aan transparantie is er nu zelfs weinig duidelijkheid over die evaluaties en wie het hier bij rechte eind heeft. De heer Cogen heeft op dit eigenste ogenblik zelf ziekteverlof genomen. Maar zelfs op Facebook raast de discussie tussen pro en contra verder.

Uiteindelijk kunnen we besluiten dat de volgende generatie van studentenvertegenwoordigers weer een zware last met zich zal meedragen alvorens nog maar begonnen te zijn. Ze moeten immers de erfenis van hun voorgangers dragen, zonder dat ze de kennis hebben die deze hebben opgedaan. Een tabula rasa zal er dus dit jaar niet meer van komen. Ik hoop dat de voorgangers zullen leren hoe om te gaan met publieke fondsen. Hoe ze de transparantie, en daarbij ook de interesse van de rest van de studentenpopulatie, kunnen vergroten. Het is een loodzware taak die voor hen is weggelegd en het is er een die De Moeial nauwlettend in de gaten zal houden.

If I could ...

The Stanford Chaparral

If there were a late night television informational commercial that sold a knife that when stabbed into someone would incite sincerity, I would gladly watch that show, and buy that knife, and stab you in your insincere heart. Damn it, I love you that much. Don't ask me why; I just do.

If there were a condom that I could use that when placed on my penis turned back time on my penis and prevented it from entering your sister, I swear Leslie, I swear to God, I would put that condom on. But there just isn't that condom, so we've got to get through this, you know? Our love is all the magic time traveling condom we've got.

If there were a button that I could push, that would take the ugly from your face and replace it with beauty, I would do it; I would push that button so fast. But there's no button, and I can't push it, so we've got to make do, baby. You've just got to wear this bag. This bag is all the magic ugly removing beauty inducing button we've got.

If there were a puppy that I could buy you that would eat all this hate that I feel for you, and crap it out in the neighbors' yard so we wouldn't have to deal with it ever, ever again, and when they would come to the door I would not answer or if I answered I would say that our dog died, baby, I would buy that puppy so fast and feed it all this hate and let it into the backyard and let it crap and I would lie, I swear honey, I would lie to our neighbors, Leslie, I would do it. But I can't honey, there just ain't enough magic hate eating puppies in the world. This hand sweeping the dinner you made me off of the table and onto the floor is all the hate devouring puppy we've got.

If there were a sincerity button that I could push, I swear, I would push it, I want to be so sincere to you so badly, but I don't have that button; I just don't. So I've got to patronize you baby, because my patronizing you is all the sincerity button we've got.

If there were a machine that I could switch on and drive our son to soccer practice in, I swear Leslie, I promise, I would steal that machine this instant and would switch into high gear and would drive and drive and drive until Josh was at soccer practice, on time even. But baby, sweetie, there just isn't a machine to switch on and drive him in, not to soccer practice, not to anywhere, so I've just got to take this ice pick, and I've just got to make do and drive it into Josh's soccer ball, because like it our not, baby, and you know I don't like it, this ice pick is all the magic on/off take us places machine we've got.

If there were a seasoning that I could create for you, a seasoning that would make this terrible food you made taste better, so I could choke it down, oh my God my lovely, I would lie, cheat, and steal to get that precious spice into your hands. But Leslie, we could argue all night and that wouldn't bring us that fantastic spice that would make this awful food able to be swallowed, so girl, you've just got to cook my steak again, because damn it, in this crazy world, you cooking my steak again is all the magic

makes food that once was not able to be digested digestable seasoning that we've got.

If Hershey made a candy bar that was available for purchase at a local grocery store that would make you feel better about your mother dying, honey, you know I would sprint to the ends of the earth to get to that local grocery store and pay all the money I have to get you that candy bar made by Hershey so you could feel better about your mother dying, you know me and you know I would do it, Leslie. But damm it all to hell, Hershey just doesn't make that candy bar, so we've just got to fight and claw to get through this, you with me, darling? Because right now, my watching "Everybody Loves Raymond" is all the emotion repairing candy bar we've got.

If there were a hat that I could put on and make me care about what you are talking about, I swear, I would put that hat on so fast you wouldn't believe it, baby, but that hat just doesn't exist; it's just not for sale at any retail store. So we've got to make do, we've got to take what we can get. Your shutting up is all the magic sympathy attention granting hat we've got.

Dartel dansen met verloren Brusselse pareltjes

Schaarbeek in de kijker

DOOR ELKE WILLEMS

'Het komt nooit meer goed'. Met steeds meer weezin kijkt de modale Vlaming naar wat zich in de verre hoofdstad afspeelt. 'Brussel is het paradijs voor onbestraft vandalisme en nietsontziende criminaliteit'. En wanneer men het over probleemwijken heeft, dan krijgt Schaarbeek vaak de raakste klappen. Werkloosheid, verwaarlozing, misdaad, alles wat niet rijmt met goedburgerlijke moraal vindt zijn gedij in die achtergestelde buurten van een stad waar contrasten nooit ver weg zijn. De realiteit verbloemen is geen optie. De ritmische cadans van jagende sirenes, de duistere types die op klaarlichte dag een geheimzinnig straatbeeld creëren en je buur die vier talen spreekt terwijl jij er maar drie kent. Maar als je ook dit alles eenmaal gewoon bent, komt de gezellige volkssfeer en de puurheid van de gemeente naar boven. Met lef als drijfveer en nuance als wandelstok trok ik door het noorden van Brussel.

We don't need no education

Poelaert richtte zijn congreskolom op om Brussel op te bouwen naar het beeld van de Eeuwige Stad. Net zoals Trajanus op Rome neerkijkt, zo houdt ook Leopold I zijn onderdanen in het oog en sedert 1922 brandt ook de vlam die herinnert aan de

Onbekende Soldaat aan zijn voeten.

Schoolreizen houden traditiegetrouw een korte stop bij Zijne Majesteit en zijn gesneuvelde onderdaan. Juffen en meesters vertellen enthousiast de heroïsche vaderlandse verhalen aan hun semigeïnteresseerde etters. Maar wanneer een lastpak tijdens de lunch op de trappen zijn begeleider bestookt met de vraag of die kapotte ruiten op het achterplan ook nog van 'den Grooten Oorlog' dateren, dan probeert die zijn onwetendheid handig te omzeilen. Een half uur later is het kind zijn vraag vergeten en staan de leerlingen dit keer oprecht verbaasd te staren naar de megalomane bollen van het Atomium.

De gebouwen waar de pientere leerling naar vroeg, zijn een overblijfsel van een vergaan ministerie. Dat van 'opvoeding'. Hoe dichterbij je het gebouw nadert, hoe grimmiger het gevoel en de sfeer, maar eens op de voormalige parking - die er geen haar beter aan toe is - aangekomen strekt zich een panorama uit dat gerust het beeld van op de justitieheuvel kan evenaren. Iets in je vraagt zich af hoe trotse gebouwen in 50 jaar tijd kunnen

transformeren tot veredelde kraakpanden. Hier haalt cynisme de bovenhand: 'Brussel ligt in België, en daar kan alles', is misschien wel een veelomvattend antwoord.

Anachronisme in Schaarbeek

Kolossaal, maar niet groter. En toch durven leken dit pareltje van byzantijnse, gotische en romaanse stijl wel eens verwarren met die andere Brusselse mastodont: de Nationale Basiliek van het Heilig Hart. In de volksmond ook wel als Koekelberg bestempeld. De Sint-Maria Kerk vormt op indrukwekkende wijze het sluitstuk van de Koningsstraat, de laan die haar begin aan het Koningsplein vindt en langs het Warandepark, de Wetstraat, Congreskolom en Botanique zich een weg vormt naar de ezelsgemeente. De achthoekige structuur en reusachtige koepel verbergen van op een afstand nog enigszins de ironie van het gebouw, maar hoe dichterbij je komt, hoe duidelijker het schrille contrast zich aftekent. Schaarbeek is diversiteit. En dat niet alleen qua nationaliteiten.

"Iets in je vraagt zich af hoe trotse gebouwen in 50 jaar tijd kunnen transformeren tot veredelde kraakpanden"

Het bijna ludieke contrast tussen de Lambermontlaan en de buurt van het Noordstation vormen hiervan het summum. Dat dit ook voor de Sint-Maria Kerk geldt, hoeft niet te verbazen.

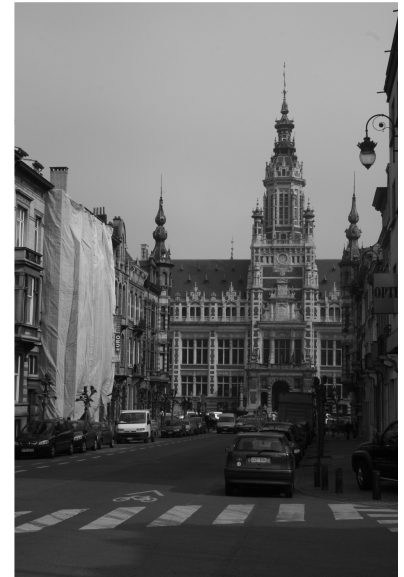
Een pareltje van christelijke overheersing in een broeinest van Arabische en oosterse culturen. Dit wordt nog duidelijker als een zachte lentezon het Koninginneplein omdraait in een openluchtcafé waar

Brussel als hoofdstad van Europa plots erg ver weg lijkt.

Mogen de kersen eindelijk weer zoet smaken?

Wanneer haast puberale nieuwsgierigheid je

ten slotte tot een blik op de achterkant van de kerk verleidt, kan de oplettende passant een glimp opvangen van de neogotische stijl van het trotse gemeentehuis, waar ook het interieur blijkt te schitteren. Bij het aanschouwen van zoveel 'zoete' esthetica durft een mens al eens dromen van een goeie kriek, naast de ezel het symbool bij uitstek van Schaarbeek. En tijdens een ritje richting VUB is er dan nog het Weldoenersplein met zijn statige herenhuizen, subtieler dan de Lambermontlaan, maar ook hier lacht Schaarbeek je binnensmonds toe.

Lady Gaga, telephone en het einde van de welvaartstaat

Video-analyse

DOOR MICHAEL VAN DE VELDE

Met een deflatoire spiraal en/of hyperinflatie in het vooruitzicht (ook wel beschreven als het einde van de welvaartsstaat zoals wij die vandaag kennen) lijkt het voor een beginnende Oostenrijkse econoom waarschijnlijk ongepast om zich bewust te willen verliezen in de semiotische catacomben van een negen minuten durende videoclip van een, op het eerste gezicht oppervlakkig popidool die lege *Cola Light*-blikjes als krulspelden gebruikt. Nochtans kan een grondige semiotische analyse van Lady Gaga's laatste videoclip ("Telephone") een aantal fundamentele inzichten over de culturele en economische gezondheid van onze samenleving blootleggen. Meer nog, Telephone bevat een aantal waarheden die in feite verplichten om haar uit te roepen tot de profeet van een samenleving in verval. Op zich hoeft dit niet eens te verwonderen. Gaga is een duidelijke referentie naar de het gelijknamige personage uit de Babylonische creatiemythe. In die Babylonische creatiemythe is het immers Gaga die de andere goden (o.a. Marduk) inlicht over Tiamats plannen met betrekking tot de vernietiging van de welvaartsstaat zoals ze die toen kenden. De etymologische oorsprong van Lady Gaga's naam betekent echter niet dat haar Oeuvre noodzakelijkerwijze gelezen moet worden als een contemporaine hervertelling van de Babylonische creatiemythe. Vraag is dan wel hoe Telephone gelezen moet worden en wat de finale betekenis van de clip nu werkelijk is. Is Telephone een casting call voor Quentin Tarantino's nieuwe romantische komedie? Is Telephone het bewijs dat ook vrouwen sandwiches mogen eten? Is Telephone een oproep tot collectieve culturele euthanasie? Is Telephone een aanfluiting van de *male-gaze*? Is Telephone een negen minuten durende reclamefilm voor het failliete Polaroid? Is Telephone de soundtrack van een uit de hand gelopen Apollinische Bacchusviering?

Het antwoord is bedrieglijk eenvoudig: Telephone heeft geen betekenis. Zelfs indien Telephone betekenisdragend zou zijn, dan wordt elke mogelijke betekenis van de clip vermoord in een

eindeloze verzameling van alternatieve betekenissen die een veelvoud aan elkaar tegengestelde verwijzingen en van de pot gerukte tropismen fabriceren. Telephone implodeert simpelweg onder zijn eigen semiotisch gewicht. Dit is in feite ook wat Lady Gaga zelf – onder milde druk – toegeeft. In een telefonisch interview vat Rayn Seacrest Gaga's gewauwel perfect samen wanneer hij haar zinnen begint af te maken en concludeert dat de video in feite draait rond "excess": "*just excess, excess of everything, we are always inundated with information, food and stuff...*". Wat Seacrest jammer genoeg vergeet te zeggen is dat Telephone zelf een informatief product is. In zijn betekenisloosheid symboliseert Telephone op die manier zijn eigen "excess". Telephone is tegelijk het overbodige product en de overbodige kritiek van een cultuur die zich nog het gemakkelijkst laat samenvatten als een informatievuilbak. Telephone is met andere woorden symptomatisch voor een cultuur die zijn eigen kritisch potentieel volledig heeft uitgeput en op de vooravond van zijn ondergang, deze kritiekloos consumeert.

Studentenverenigingen, een kijkje over de grens

Nederland!

DOOR RUBEN CLAESEN

Aan de oevers van de Waal – de rivier, welteverstaan – diep verscholen in het Gelderlandse hinterland, doemt plots de grootste stad van de provincie op: Nijmegen. “Nimwèège”, zo tracht een plaatselijke passant ons te verduidelijken. Een stad met een rijke geschiedenis, die teruggaat tot onze Romeinse voorvaderen en zijn hoogtepunten kent als Hanzestad. Tegenwoordig staat Nijmegen vooral bekend om zijn studentenpopulatie, die er welig tiert en profiteert van ’s stads vriendelijke aanblik. En in die stad ligt het Collegiaal Dispuut Panacee verscholen, een dispuut met een boodschap.

De naam ‘Panacee’ is afgeleid van het Griekse ‘panacea’, dat zoveel betekent als ‘algenezend middel’ en ook zijn naam ontleent aan de Griekse genezingsgodin. “Je kan dat best opvatten als een metafoor”, zo stelt Daniel Aussems, eerstejaarsstudent tandheelkunde en adspirant bij Panacee. “Het is je eigen interpretatie en die is bij iedereen verschillend. Multi-interpretabel dus.” Nochtans gaat de spreuk van Panacee als volgt: ‘Lege virente, virent cunta’, een sterke wet, sterkt ons allen. “Wat niet wil zeggen dat Panacee enkel rechtenstudenten telt. Goed, er zijn er wel een aantal, maar lang niet alle leden studeren rechten.”

En zeker belangrijk: noem Panacee vooral geen studentenvereniging. “Panacee is een dispuut, wat verre van hetzelfde is. De naam zegt het al: je mening is heel belangrijk. Je moet in staat zijn over alles een mening te vormen en dat op basis van je eigen rede, niet van iemand anders. Dat is het eigenlijke doel van Panacee. Immers, het studentenleven is meer dan studeren alleen. Dat vormt inderdaad de basis, maar de dingen daarbuiten zijn net het meest verrijkend. Natuurlijk wordt er bij ons ook vaak en veel gedronken, en hebben we zeker weten een studentikoos kantje met bijvoorbeeld onze cantussen, maar er gebeurt zo veel meer...”

De Brusselse student is vertrouwd met klakken. Klakken máken de omgeving

rond de VUB en de studentencafés. En een gemiddelde klakdrager, die zuipt, doet gezellig en stelt zich met een rode neus voor de rest niet al te veel vragen. Geef hem een pintje – bij voorkeur zo goedkoop mogelijk en waar het bier gratis is, is het zeker feest! – en de avond is in zekere mate geslaagd. “Je moet Nijmegen nu ook niet gaan verheerlijken als een verheven intellectueel paradijs”, zegt mijn gesprekspartner. “Hier zijn ook ontzettend veel zuipclubs. Maar er is voor ieder wat wils, en op kleine schaal proberen de disputen ook de niet-A.A.’er te behagen.”

Want kleinschaligheid, dat is de sleutel tot succes. “Logisch, behoud van kwaliteit

leven.”

“In plaats van fysieke opdrachten en de potentiële nieuwe leden onderdompelen in een bad van beesterijen (zoals de Brusselse dopen, Moeial), richt het adspirantaat zich op het mentale aspect; dat wil zeggen: je wordt mentaal gekraakt en gemaakt. Via allerhande opdrachten kom je er hoe langer hoe meer achter dat jij, als nieuweling, in feite niks weet. Je leert je plaats kennen en verder denken dan je neus lang is. Opeens voel je je heel klein en plotsklaps ben je niet meer in staat bepaalde zaken op te halen uit je geheugen die je al heel lang bekend zijn, omdat je zo van slag bent.”

gaat niet samen met kwantiteit, daar zijn genoeg voorbeelden van.” En dat is ook de reden voor het beperkte ledental van Panacee: slechts vijftien leden, vier adspiranten en vele reeds afgestuurd, ook wel reünisten genoemd. Verre van een groot aantal, zeker rekening houdende met het feit dat Panacee opgericht is in 1961. En in die kleine halve eeuw is het dispuut vaak van gezicht veranderd, want nieuwe heren, nieuwe wetten. Maar de vier pijlers zijn nagenoeg steeds overeind gebleven: kritisch denken, verbaliteit, creativiteit en formaliteit. “Daar worden de adspiranten ook daadwerkelijk op getraind. Op vergaderingen duiken we van de ene speech in de andere discussie. Je moet in staat zijn aan te tonen dat één plus één niet altijd gelijk is aan twee. In feite is dat een beetje de Nederlandse mentaliteit indreunen: je overal uitlullen. Maar dat is ook gewoon belangrijk in het

Woensdagavond is de vaste dag van Panacee. Dan komen de leden en de adspiranten samen in een afgehuurd cafeetje. “Er gaat geen bijeenkomst voorbij of er zijn speciale voorschriften”, staft Daniel. “Onze kledij bijvoorbeeld: het kan gewoon bij onze rood-gele, horizontaal gestreepte trui blijven, maar op vergaderingen komen we in kostuum en op bals zelfs in officieel rokkostuum. Maar het gaat verder dan de kledingvoorschriften: wil een Panaceeër iets organiseren met de leden van zijn dispuut, dan wordt een uitnodiging per mail zelfs niet gelezen. Alles, ook speciale opdrachten voor de adspiranten, gebeurt per brief.”

Frappant: Panacee heeft geen officiële band met de universiteit en is dus volledig onafhankelijk én zelfbedruipend. Niet voor de hand liggend voor arme studentjes, zo zou u denken, maar niets is minder waar. Sinds vorig jaar is Panacee immers de trotse eigenaar van een herenhuis aan de Oranjesingel 68, na het aanvankelijk tientallen jaren gehuurd te hebben. Panacee genereert inkomsten door de kamerverhuur, zij het uitsluitend aan leden. “De enige band die Panacee met de Nijmeegse universiteit heeft, is dat je er gewoon moet studeren. Ook in Nijmegen wonen is een vereiste. En voor de geïnteresseerde dames: Panacee is een heerdspuut, maar

politieke kleur, om dezelfde reden. Hoe kan je immers kritisch denken als je je gaat vernauwen tot een bepaalde politieke kleur? Hoe ga je dan in debat? De sterkte van Panacee is net dat het leden heeft van allerlei slag, van elke kleur. Er zijn net zoveel linkse rakkers als studenten met een grotere conservatieve inslag. Dat maakt de debatten boeiend en verrijkt je zelf ook. Persoonlijke ontplooiing, daar kan je niet zonder.”

Lid is Daniel nog niet. Daarvoor moet hij eerst de ledenvergadering overleven, waar er gestemd wordt over het potentiële lidmaatschap van de vier adspiranten. Leden én reünisten mogen stemmen. “Dat

"Zeker wat de financiering betreft staat Panacee haaks op de Brusselse studentenvereniging"

er bestaan ook disputen voor de vrouwelijke studenten.”

Zeker wat de financiering betreft staat Panacee haaks op de Brusselse studentenvereniging, die in al zijn hebben en houden aan de universiteit verbonden en gebonden is en leeft van de subsidies. “Als je onafhankelijk wil blijven, kan het niet anders”, legt Daniel ons uit. “Panacee heeft ook geen

maakt het extra moeilijk, want ieder van hen heeft een vetorecht. Zegt er dus een van hen neen, dan kan je het wel vergeten. Vandaar dat het overtuigingsproces van de leden en een deel van de reünisten zo belangrijk is. Je moet ieder van hen overtuigen van je meerwaarde voor het dispuut. De bedoeling is ook dat je je stemmen zelf gaat halen, door met ieder van hen apart af te spreken voor

bijvoorbeeld een etentje of een andere activiteit, of hen gewoon op openbare gelegenheden overtuigen van je kunnen. Elke stem telt.”

Want voor de goede verstaander: Panacee is geen vriendenclub. Elk lid creëert wel een speciale band met het dispuut, en je kan ook steeds terugvallen op reünisten in je latere leven, maar de Panacee-bijeenkomsten zijn in zekere zin zakelijk. “Je moet in staat zijn om in de geest van Panacee te denken, niet in die van persoonlijke voorkeur. Een lid dat moet stemmen over het lot van een adspirant met wie hij het heel goed kan vinden, maar er qua vaardigheden niet veel van bakt, moet de vriendschap van zich af zetten en zijn veto gebruiken. Andersom natuurlijk ook: een vreselijke zeikerd die je keer op keer omver lult en Panacee kan verrijken, moet je positief beoordelen. Om het met de fictieve woorden van Voltaire te zeggen: Ik ben het niet met je eens, maar ik zal tot ter dood je recht verdedigen om het te zeggen.”

POETRY

**I dreamed a dream
of days I don't remember
and things I've never seen
a solitary sun sheds light through my window
though my curtains are closed
it creeps and it slides
it screams and it roars
leave closed these doors
don't bother me**

BY ETIENNE CORNEEL

De Moeial doet aan sport!

Een bezoek aan de Healthcity

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Pudding. Spekjes. Vleugeltjes. Oké. Strak. Té Strak. Maar ook Stevig. Stronken. Spierknopen.

Ik zat op een staande fiets in Healthcity. Tweeëndertig mensen werkten naarstig aan hun conditie, ze hadden haast. Eén keek toe, met toenemende fascinatie. In een wereld waar alles snel, strak en spier moet zijn, had ik een gratis week in Health City gekregen. De wereld van adonissen en niet-adonissen. De troostende gedachte dat ik wél goed ben in langeafstandslopen houdt me al jarenlang overeind, zij het niet dat mijn benen twee keer zo dun zijn als de armen van mijn vrienden. Ik moest het toch eens geprobeerd hebben.

Cafétip van de maand

Goupil le Fol

DOOR JEROEN DERKINDEREN

22, Rue de la Violette, Brussel

Het was zeker niet de eerste keer dat een redactielid een café binnenwandelde, maar dit café was een artikel waard. In de voorruit van “Goupil le Fol” staan vier lampen, enkele schilderijen een religieus beeldje, een saxofoon. Het lijkt meer een tweedehandswinkel dan een café, buiten en binnen. Ik was al vaak voorbij de plek gelopen, maar op een jolige en impulsieve avond deed ik de deuren eens open en wandelde zowaar het paradijs binnen. Ja, zoek niet verder, het ligt gewoon in de Rue de la Violette, hier in Brussel! Dit geef ik u ook nog mee: de uitbater is de duivel – ach ja, Abel durft al eens nors uit de hoek te komen.

De muziek kraakt er bij momenten, er kunnen in de prehistorische jukebox alleen maar “zoveel-inch-platen” gedraaid worden. En alleen maar chanson française. Brel en Piaf zijn nog steeds in, maar ook andere grootheden mogen nog eens zingen zoals Brassens en Gainsbourg. De muren en het plafond hangen zo vol met boeken, oude platen, affiches, vergeelde papieren, beelden, poppen, schilderijen van naakte vrouwen en hebbedingetjes, dat je er eigenlijk gewoon kan gaan zitten en kijken en blijven kijken.

De wirwar van verschillende kamertjes is gevuld met oude lederen zetels, waar, zo gaan de roddels, koppeltjes zich al eens durven laten gaan. Anders kan je er met het gemengde, veeleer jonge publiek gemakkelijk een praatje slaan bij eigenlijk niet zo schappelijke prijzen, maar eerlijk: de omgeving compenseert meer dan genoeg. De aanrader is een gewone blauwe Chimay, want op de kaart staan mierzoete wijncocktails – voor wie al eens zot durft te doen. Niet ver van Centraal, übergezellig, een schot in de roos bij een date; als je in dit café niet bent geweest, dan heb je Brussel eigenlijk niet gezien.

De Ice Tea was gratis, “met catechines!” stond er op. Nooit van gehoord. Fietsen werd al snel saai, de habitués namen hun oortjes mee om tv te kijken. Geobsedeerd keek er één naar Jan Jambon – ik keek zonder geluid. Ik wilde zoveel mogelijk laten opvallen dat ik een rookie was, dus ik liep veel rond en liet duidelijk blijken dat ik verbaasd was over alles wat ik zag. Rubbernecking - zoals ze dat noemen - tot ik aan de glazen bak kwam. Daar stonden zij die meer spier dan mens zijn. Zij die een onderlijfje dragen dat bij het doen van de “reps” bijna scheurt. Dit onderlijfje is onmogelijk uit te doen en als er gezweet wordt, wordt het één met het lichaam. In het groot stond er Health City boven.

Naast de loop-, fiets- en roeimachines staan er ook waggel- en trapwerktuigen. Op de laatste twee soorten stonden alleen maar vrouwen. En één man. Voor die billen, konten en dijen werd blijkbaar hard getraind. Vreselijk hard. Ik zou niet graag bil of kont zijn in deze tijden. Het deed me denken aan de reclames op die ene zender waar ze alleen maar spullen verkopen. Waar ze bezweet zeggen: “en het kost me geen moeite, de calorieën vliegen eraf!” Op de achtergrond zie je de hele kamer meesporten, overenthousiaste bodybuilders. Een andere attractie van het pretpark is de trilplaat. Ik werd zodanig dooreengerammeld dat ik dacht dat ik Parkinson had. Een keer of drie zelfs.

Ik zag een dikkerdje op de loopband, rood en bezweet. Die moest nog jaren lopen om in conditie te geraken. Er is ook een plek met toestellen waar minder professionals zijn. Zorgvuldig volgde ik de instructies die op alle toestellen stonden. Schouderpijnen, onderrugpijnen, deltoïden. Ik wist plots dat ik buiten merg en been ook massa bezat, niet veel, maar bon. Bij een van mijn massa-accumulerende oefeningen verscheen er plots op het scherm: “Wellness schenkt je vitaliteit en kracht”. Helemaal verbouwereerd was ik toen de volgende tekst verscheen: “Wellness verbetert uw prestaties op het werk en thuis”. Ik wist niet of ik hier nu vaker moest komen of niet. Later zou ik beseffen dat deze onooglijk grote wijsheden eigenlijk een onderhuidse vorm van indoctrinatie waren. Ik was blij dat ik mezelf had kunnen redden van boomstronkisme.

Om mijn ervaring helemaal met u te delen, mijn beste lezer, moet ik u dit nog meegeven: piemels. Massa's piemels. Blijkbaar was ik de enige die nog enige preutsheid over mij had, de rest niet. Piemels. Overall.

Colofon

Maandelijks studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel

Adres: Triomflaan 35, 1160 Brussel

Mail: moeial@vub.ac.be

Web: facebook, scribd.com

Hoofredacteur: Piet Van de Velde

Adjunct-redacteur: Nathaniël Bovin

Secretaris: Kenneth Pontzeele

Redactieleden: Jeroen Derkinderen, Silke De Nies, Annelien Rijmen, Pieter Boeykens, Ruben Claesen, Olivier Dieleman, Stéphanie Romans

Redactiemedewerkers: Joachim Bovin, Elke Willems, Michael Van de Velde, Irasema Villarreal, Erwin Lopez & U

Ereleden: M. Magits, Jean-Paul Sartre, Jim Van Leemput

Eindredactie: Piet Van de Velde, Nathaniël Bovin, Stéphanie Romans, Kenneth Pontzeele, Ruben Claesen

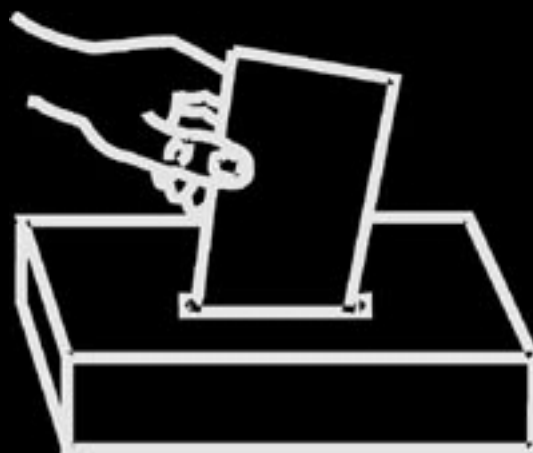
- **Jaarabonnement:** 30 euro
- **Rekening:** 001-3413182-22
- **Vermelding:** "DE MOEIAL"
- **Stuur uw adresgegevens naar:**
moeial@vub.ac.be

Oplage: 1.200 exemplaren

Formaat: 236 mm x 306 mm

Moeial Muziekquiz, 11 mei ... 19 uur! Ploegen tot 6 personen (2,5€ p.p.). Inschrijven bij claesnruben@hotmail.com. [Boven het KK]

De Moeial heeft het genoeg u uit te nodigen naar zijn Algemene Vergadering op woensdag 5 mei 20u op het redactielokaal: Triomflaan 35, 1160 Brussel!

De Moeial zoekt schrijvers, fotografen & redactiemedewerkers.

Iets voor jou?

Redactievergadering, elke woensdag om 20 uur: Triomflaan 35.

De redactie is niet verantwoordelijk voor persoonlijke meningen & fouten tegen de Nederlandsche taal.

**Eentje uit de oude doos &
tot de volgende keer maar
weer!**

